

Oj, ti polžek počasni!

Polžek se je slinil po pločniku. Počasi je šlo, čisto po polžje. Mimo, po cesti, so vozili avtomobili.

Po pločniku je veselo priskakljala deklica. Zagledala je polžka.

„Ojej,” je zaklicala, „malo je manjkalo, pa bi te pohodila!” In je odskakljala dalje.

Mimo je pridrobencljaj Medo, črn repat kužek.

Ustavil se je in radovedno povohal polžka.

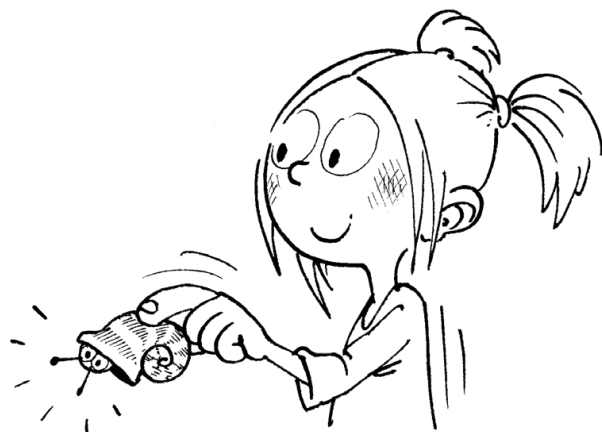
„V napačno smer greš, hov ... !”

Toda polžek ga ni poslušal. Rinil je dalje.

Na mehkih šapicah je mimo pri-capljala muca. Za hipec je sedla na pločnik in opazovala polžka.

„Naravnost na cesto rineš, mi-jav ...!” je rekla in ga podrezala s šapico. Tudi nje polžek ni poslušal. Že je prispel do roba pločnika. Deklica se je vračala.

Sklonila se je k njemu: „Hej polžek! Povezili te bodo!”

Previdno in nežno ga je prijela za hišico. Polžek je skril rožičke in se potegnil v hiško. Deklica ga je prenesla preko ceste in ga odložila pod zelen grm. Šele čez čas je polžek pomolil rožičke na plan in se odslinil dalje, na vrt, med slastno zeleno solato.